

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۳۰۴۵

من آن نیم که تو دیدی چو بینیم نشناسی
تو جز خیال نبینی که مست خواب و نعاسی

مرا بپرس که چونی در این کمی و فزونی
چگونه باشد یوسف به دست کور نخاسی

به چشم عشق توان دید روی یوسف جان را
تو چشم عشق نداری تو مرد وهم و قیاسی

بهای نعمت دیده سپاس و شکر خدا دان
مرم چو قلب ز کوره که کان شکر و سپاسی

وگر ز کوره بترسی یقین خیال پرستی
بت خیال تراشی وزان خیال هراسی

بت خیال تو سازی به پیش بت به نمازی
چو گبر اسیر بتانی چو زن حریف نفاسی

خیال فرع تو باشد که فرع فرع تو را شد
تو مه نه‌ای تو غباری تو زر نه‌ای تو نحاسی

به جان جمله مردان اگر چه جمله یکی اند
که زیر چرخه گردون تنا چو گاو خراسی

وگر ز چنبر گردون برون کشی سر و گردن
ز خرگله برهیدی فرشته‌ای و ز ناسی